

«ΤΟΠΟ ΣΤΑ ΝΙΑΤΑ»

ΤΟΥ ΦΟΝΤΟΡ ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΙΑΣΟ ΜΟΥΣΟΥΡΗ

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ Κ. Μ. ΚΑΡΑΓΑΤΣΗ

Πολύ κατηγορήθηκε ο Κώστας Μουσούρης επειδή ανέβασε ξανά, έφέτος, την αισθηματική κωμωδία του Φοντόρ «Τόπο στα νιάτα», που έχει παιχθεί στην Ελλάδα πρό έτών και πλειστάκις. Έργο μικρής αξίας, λένε, και έπίσης πασίγνωστο.

Άς μου έπιτραπή νά διαφωνήσω. Τό πρώτο σκέλος του κατηγορητηρίου θά στεκόταν άν σ' όλα τά θέατρά μας παίζονταν μόνον έργα μεγάλης αξίας. Τοιούτον τι δέν συμβαίνει· κι' οί ίδιοι κριτικοί που κατηγορούν τόν Μουσούρη γιά τή μικρή αξία του «Τόπο στα νιάτα», δέν κατηγορήσαν τούς άλλους θιασάρχες γιά τήν ίδιαν αίτια.

Ός πρός τό δεύτερο σκέλος, υπενθυμίζω στούς συνομηλικούς συναδέλφους μου, ότι από τήν τελευταία φορά που τό Έργο του Φοντόρ παιχθηκε στην Άθήνα, έχουν περάσει πολλά χρόνια. Κατά τό διάστημα αυτό ήνδρώθη — και έγυναικώθη — μιá ολοκληρη γενεά Έλλήνων θεατών, που άγνοούν τό χαριτωμένο τούτο Έργο και που ούδεις λόγος υπάρχει νά τούς άπαγορεύσουμε νά τό ίδούν. Λοιπόν, ώ γερατειά των κριτικών! Τόπο στα νιάτα των θεατών!

Είπαμε πώς τό Έργο είναι χαριτωμένο μέσα στη συμβατικότητα του, έξυπνο, δροσερό, με διαγραφή χαρακτηριστικών τύπων, διαποτισμένο από όχι γλυκανάλατο αισθηματισμό, εύχαριστο και διασκεδαστικό. Ο Μουσούρης τό σκηνοθέτησε με έξαιρετη επιμέλεια· κι' ό καλά στελεχωμένος θιασός του βοήθησε στην ολοκλήρωσι μιás άμεμπτης έρμηνείας.

Ο Μουσούρης, στον πρώτο άνδρικό ρόλο, έδωσε τό μέτρο τής αξίας του. Ο Βανδής, ή Λαλοπούλου, ό Ξενίδης, ό Πλακούδης, ή Μεταξά κι' όλοι άνεξαιρέτως οί λοιποί ήθοποιοί έπαιξαν με άπόλυτη φυσικότητα και άνεσι τούς χαρακτηριστικούς ρόλους τους.

Τέλος ή Άλίκη Βουγιουκλάκη στο ρόλο τής πρωταγωνιστρίδας. Ο κινηματογράφος έδωσε στη νεαρή και όμορφη αύτή ήθοποιό μεγίστη προβολή δημοσιότητας. Έκατομμύρια Έλλήνων τήν θαυμάζουν και γεμίζουν τά θέατρα όπου παίζει. Γιατί; Μόνον επειδή είναι όμορφη κοπέλα; Τό έ-

πιχείρημα αυτό θά εϋσταθοϋσε γιά τούς άνδρες θεατές. Με τή διαφορά ότι οί γυναίκες που θαυμάζουν τή Βουγιουκλάκη, δέν είναι λιγώτερες από τούς άνδρες. Συνεπώς οί πάμπολλοι αυτοί άρρενες και θήλεις κάτι παραπάνω βρίσκουν στην Βουγιουκλάκη από τήν όμορφιά της. Αυτό τό «κάτι», ή έπίσημη κριτική επιμένει πεισματωδώς νά τής τό άρνήται. Βεβαίως, ή κριτική δέν είναι υποχρεωμένη νά συμφωνή με τά γούστα του πλήθους. Με τή διαφορά ότι ό γράφων τό παρόν θά συμφωνήση με τό πλήθος και θά διαφωνήση με τήν Κριτική. Δέν θά ισχυρισθώ ότι ή Βουγιουκλάκη είναι ή νέα Σάρα Μπερνάρ· θά επιμείνω όμως άνευδώς ότι διαθέτει τάλαντο αξιόλογο, που τής έπιτρέπει νά έπωμίζεται επιτυχώς ώρισμένους ρόλους, που ταιριάζουν στην ιδιοσυγκρασία της. Λόγου χάριν στην κωμωδία του Φοντόρ παίζει τό ρόλο τής έρωτευμένης μαθήτριάς με άπόλυτη αυτοκυριαρχία, λεπτή χρωματική κλιμάκωσι έκφράσεως, πειστικό αύθορμητισμό και έντονη ψυχικότητα. Είναι καλή, πολύ καλή. Κι' όπωσδήποτε καλύτερη από μερικές ένδοξες συναδέλφους τής, που με τά γερατειά απέκτησαν φήμη, χωρίς ν' άποκτήσουν τάλαντο.

Η περίπτωση Βουγιουκλάκη παρουσιάζει έντονο ψυχαναλυτικό ένδιαφέρον. Όσο παράλογο κι' άν σάς φανή, πιστεύω πώς αίτία τής «κριτικής» άυστηρότητας (που φτάνει μέχρι άρνήσεως), είναι ή όμορφιά της. Οί μόν, φοβούμενοι από λιγοψυχία τήν μοχθηρία των καλοθελητών, δέν τολμούν νά διακηρύξουν τό όφθαλμοφανές, μήπως κατηγορηθούν ότι έλατήρια του έπαίνου είναι όχι τό τάλαντο, αλλά τό κάλλος τής Βουγιουκλάκη. Οί δέ, πολύ πιο πρωτόγονα άνθρωποι, υποκύπτουν στο δηλητήριο του «δμφακες είσίν». Άδυσσος ή ψυχή του ανθρώπου! Ούτε Σιγισμοϋνδος Φρόυντ τάδγαλίζει πέρα μαζί της!

Ζητώ συγγνώμη γιά τήν παραρησία μου· ως γνωστόν όμως γεννήθηκα — κατά τό κοινώς λεγόμενο — σέ έξέσκεπτο σπίτι και λέω τά σϋκα σϋκα και τί σκάφη σκάφη.

Μ. ΚΑΡΑΓΑΤΣΗΣ